

Europæiske Centralbank: Altså Dansk Folkeparti er jo valgt på et demokratisk mandat, vi får vores stemmer hos den danske befolkning, som stemmer ved folketingsvalget, og så er vi repræsenteret her i Folketinget.

I Den Europæiske Centralbank udpeger man en embedsmand, som sidder for en periode af 8 år, og som ifølge traktaten ikke må modtage nogen som helst rådgivning eller gode ideer eller må søge råd hos dem, der har udpeget vedkommende. Hvis ikke fru Charlotte Antonsen kan se en væsentlig forskel på de to ting i forhold til et demokrati, så tror jeg altså, der er noget, fru Charlotte Antonsen lige skulle læse lidt mere på.

Altså der er da en forskel på for en periode på 8 år at udpege en embedsmand, som man overhovedet ikke må søge indflydelse på, og så et parti, der bliver valgt af vælgerne, som løbende er i dialog, i diskussion, bliver påvirket osv. Jeg tror, den er meget enkel.

Nu bliver jeg nødt til at skære det så meget ud i pap. Jeg troede egentlig ikke, det var nødvendigt, men fru Charlotte Antonsen stiller jo spørgsmålet flere gange.

Så til den der med Jyllands-Posten. Nu tror jeg ikke, der kan koges meget mere på det citat. Der er jo ikke behov for, at jeg siger, at det, Pia mener, er, al den stund fru Pia Kjærsgaard for lang tid siden under den debat her har været på talerstolen og sige præcis, hvad Dansk Folkepartis holdning er, og den holdning, fru Pia Kjærsgaard har givet udtryk for, er præcis den holdning, jeg har givet udtryk for. Så der er sådan set ikke nogen grund til det.

Men jeg kan da godt forstå sådan ud fra en polemisk tankegang, at det da kan være meget sjovt.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Mimi Jakobsen som ordfører.

Mimi Jakobsen (CD):

Der er for CD to væsentlige grundårsager til at anbefale et ja til euroen. Den ene er visionen, drømmen om, hvordan det fremtidige Europa kunne komme til at se ud, genforeningen af Europa, hvor euroen ikke er et mål, men et middel, et element, der passer godt ind i den vision, om et Europa, der uomgængeligt binder sig til hinanden, forpligter sig til solidaritet, forpligter sig til samarbejde, forpligter sig ikke til at blive ens, ikke til at komme til at ligne hinanden landene imellem og udslette nationale

egenarter eller mærkværdigheder, men forbinder sig dér, hvor de forpligter sig til det, dér, hvor de kommer fra, og arbejder frem mod nogle fælles mål hver på sin måde, hver i sin takt, men under alle omstændigheder mod nogle fælles mål.

Det er også et Europa, der på nogle områder forhåbentlig i de kommende år vil få et langt stærkere og mere forpligtende samarbejde, hvor ingen bare kan drysse af i svinget, fordi vi her har behov for nogle bindende løsninger, nogle løsninger, der gør, at alle føler sig forpligtet til at løse grænseoverskridende problemer, som vi har haft en indgående debat om tidligere i dag.

Den anden grund er, at alle forpligter sig til ikke at gå ud og skade andre i foreningen ved at foretage sig ting, som måske nok tjente egne interesser på kort sigt, men som ville skade andre medlemmer af foreningen, Unionen, eller hvad vi skal kalde det.

Den ene er altså visionen, som euroen passer godt ind i. Det er et meget godt virkemiddel til at fremme denne her udvikling, genforeningen af de mange lande i det gamle Europa.

Den anden er måske lidt mere jordbunden og lidt mere pragmatisk, eller rettere det er den, for det er ganske enkelt, at vi mener, det er det mest praktiske, det er det mest fornuftige for Danmark at gøre.

Der dukker ustandselig i debatten udtryk op som f.eks. en selvstændig, suveræn nation. Danmark skal være en selvstændig, suveræn nation; vi skal gøre, som vi nu synes.

Jeg kan godt forstå, at man har denne debat, og jeg synes, den er utrolig vigtig, men jeg vil gerne henvise til vores naboland Norge. Jeg tror, de fleste vil anerkende, at Norge er en selvstændig, suveræn nation, der har sagt nej til medlemskab af EU, altså kan nordmændene gøre, som de vil. Eller kan de nu det?

Norge har jo ganske frivilligt indgået en aftale med EU om det indre marked, den såkaldte EØS-aftale. Det ved vi alle, og den har kørt i nogle år. Det, der er interessant nu, er at få opgjort følgerne af denne EØS-aftale for Norge som selvstændig, suveræn nation. For hvad viser tallene? Ja, ifølge et notat, jeg har set fra Udenrigsministeriet, forholder det sig faktisk sådan, at man i april 2000, altså nu her for nylig, er nået op på, at Norge og EØS-aftalen, altså aftalen dem imellem, nu rummer 3.700 retsakter. Dermed mener man beslutninger, forordninger og direktiver, og alene direktiverne udgør 1.376.